A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2021. június 10.*

„Előzetes döntéshozatal – Határellenőrzések, menekültügy és bevándorlás – Menekültpolitika – A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárások – 2013/32/EU irányelv – A 40. cikk (2) bekezdése – Ismételt kérelem – Új körülmények vagy tények – Fogalom – Olyan dokumentumok, amelyek hitelessége nem állapítható meg vagy amelyek objektív módon nem ellenőrizhető forrásból származnak – 2011/95/EU irányelv – A 4. cikk (1) és (2) bekezdése – A bizonyítékok értékelése – Az érintett tagállam együttműködési kötelezettsége”

A C-921/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch ('s-Hertogenbosch-ban eljáró hágai bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2019. december 16-án érkezett, ugyanazon a napon hozott határozatával terjesztett elő az

LH

és

a **Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, N. Wahl, F. Biltgen, L. S. Rossi (előadó) és J. Passer bírák,

főtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– LH képviseletében I. M. van Kuilenburg advocaat,

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és H. S. Gijzen, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Wils, J. Tomkin és M. Condou-Durande, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

a főtanácsnok indítványának a 2021. február 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.) 40. cikkének a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.) 4. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (2) bekezdésének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. és 52. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az LH és a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági államtitkár, Hollandia, a továbbiakban: államtitkár) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya az LH által benyújtott, ismételt, nemzetközi védelem iránti kérelem államtitkár általi elutasítása.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2011/95 irányelv

3 A 2011/95 irányelv „A tények és körülmények értékelése” című 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok a kérelmező kötelezettségének tekinthetik, hogy a lehető leggyorsabban bemutasson minden, a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozásához szükséges bizonyítékot. A kérelem szempontjából jelentőséggel bíró bizonyítékok értékelését – a kérelmező közreműködésével – a tagállam végzi.

(2) Az (1) bekezdésben említett bizonyítékok közé tartoznak a kérelmező által az alábbiak tekintetében szolgáltatott információk, valamint ezek alátámasztására a kérelmező birtokában lévő dokumentumok [helyesen: valamennyi dokumentum]: a kérelmező életkora, háttere – ideértve az érintett hozzátartozókét is –, személyazonossága, állampolgársága(i), korábbi tartózkodási helye(i), illetve a korábbi tartózkodási helye(i) szerinti ország(ok), menedékjog iránt korábban benyújtott kérelmei, utazásának útvonala, úti okmányai, továbbá nemzetközi védelem iránti kérelmének indokai.

(3) A nemzetközi védelem iránti kérelem értékelése egyedi alapon, a következők figyelembevételével történik:

[…]

b) a kérelmező releváns nyilatkozatai és az általa bemutatott dokumentumok, ideértve az arra vonatkozó információkat is, hogy a kérelmező üldöztetésnek vagy súlyos sérelemnek ki volt-e téve, illetve, hogy ezek veszélye fennáll-e;

[…]

(5) Amennyiben a tagállamok alkalmazzák az (1) bekezdés első mondatában említett elvet [helyesen: Amennyiben a tagállamok alkalmazzák azon elvet], amely szerint a kérelmezőnek meg kell indokolnia a nemzetközi védelem iránti kérelmét, és amennyiben a kérelmező állításait nem támasztják alá dokumentumok vagy egyéb bizonyítékok, úgy ezen állításokat nem kell bizonyítani [helyesen: amennyiben a kérelmező állításainak bizonyos részeit nem támasztják alá dokumentumok vagy egyéb bizonyítékok, ezeket nem kell bizonyítani], amennyiben:

a) a kérelmező láthatóan mindent megtett kérelmének alátámasztása érdekében;

b) a kérelmező átadta a rendelkezésére álló valamennyi bizonyítékot [helyesen: valamennyi releváns bizonyítékot], és az egyéb jelentős, de hiányzó bizonyítékok vonatkozásában kielégítő magyarázatot adott;

c) megállapítható, hogy a kérelmező állításai logikailag összefüggőek és hihetőek, és nem mondanak ellent a kérelmével kapcsolatban ismert [helyesen: és releváns] általános és egyedi információknak;

d) a kérelmező az első adandó alkalommal benyújtotta a nemzetközi védelem iránti kérelmét, kivéve, amennyiben alapos indokkal igazolni tudja ennek elmulasztását; és

e) általánosságban megállapítható a kérelmező szavahihetősége.”

4 Ezen irányelv 14. cikkének (3) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik a harmadik ország állampolgárának vagy a hontalan személynek a menekültjogállását, illetve megtagadják annak megújítását, ha a menekültjogállás elismerése után az érintett tagállam megállapítja, hogy:

[…]

(b) a menekültjogállás elismerésében döntő szerepet játszott az, hogy az érintett személy nyilatkozata során megváltoztatta a tényeket, vagy tényeket elhallgatott, ideértve hamis vagy hamisított dokumentumok felhasználását is.”

A 2013/32 irányelv

5 A 2013/32 irányelv (3), (18), (25) és (36) preambulumbekezdése szerint:

„(3) Az Európai Tanács 1999. október 15–16-i tamperei rendkívüli ülésén megállapodott abban, hogy törekszik az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel módosított, a menekültek jogállásáról szóló, 1951. július 28-i genfi egyezmény [*Recueil des traités des Nations unies* (1954), 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.] (a továbbiakban: a genfi egyezmény) teljes és mindenre kiterjedő alkalmazásán nyugvó közös európai menekültügyi rendszer létrehozására, ezzel megerősíti a visszaküldés tilalmának elvét, és biztosítja, hogy senkit ne küldjenek vissza olyan helyre, ahol üldöztetésnek van kitéve.

[…]

(18) A tagállamoknak és a nemzetközi védelmet kérelmezőknek egyaránt az áll érdekében, hogy a megfelelő és teljes körű vizsgálat lefolytatásának sérelme nélkül a nemzetközi védelem iránti kérelmek ügyében a lehető legrövidebb időn belül határozat szülessen.

[…]

(25) Annak érdekében, hogy a genfi egyezmény 1. cikke értelmében menekültként vagy kiegészítő védelemre jogosultként védelemre szoruló személyek pontosan azonosíthatóak legyenek, valamennyi kérelmező számára hatékony hozzáférést kell biztosítani az eljárásokhoz, az ügyük szempontjából szükséges tények bemutatása érdekében lehetővé kell tenni számukra az [helyesen: a] hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságokkal való együttműködést, valamint és [helyesen: valamint] megfelelő kommunikációt, valamint és [helyesen: kommunikációt és] megfelelő eljárási garanciákat kell biztosítani számukra ahhoz, hogy ügyüket az eljárás valamennyi szakaszában folytathassák. […]

[…]

(36) Abban az esetben, ha a kérelmező új bizonyítékot vagy érvet nem tartalmazó ismételt kérelmet nyújt be, aránytalan volna arra kötelezni a tagállamokat, hogy egy új, teljes körű vizsgálati eljárást folytassanak le. Ezekben az esetekben a tagállamoknak lehetőséget kell adni arra, hogy a *res judicata* elvvel összhangban egy kérelmet elfogadhatóság hiányában elutasítsanak.”

6 Ezen irányelv 2. cikkének a következő a szövege:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

b) »nemzetközi védelem iránti kérelem« vagy »kérelem«: harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által valamely tagállamnál előterjesztett olyan védelem iránti kérelem, amely menekült jogállás vagy kiegészítő védelmi jogállás kérelmezéseként értelmezhető, és amelynek kapcsán a kérelmező nem kéri kifejezetten egy más jellegű, a [2011/95] irányelv hatálya alá nem tartozó olyan védelem biztosítását, amelynek megadását külön kell kérelmezni;

[…]

q) »ismételt kérelem«: a korábbi nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott jogerős határozat után benyújtott további kérelem, ideértve azon eseteket is, amikor a kérelmező kifejezetten visszavonta a kérelmét, valamint azon eseteket is, amikor az eljáró hatóság a 28. cikk (1) bekezdésével összhangban a kérelem hallgatólagos visszavonása miatt azt elutasította.”

7 Az említett irányelv „Alapelvek és garanciák” című II. fejezete tartalmazza az irányelv 6–30. cikkét. A 2013/32 irányelv 10. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„A tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság a nemzetközi védelem iránti kérelmekről megfelelő vizsgálat után hozzon határozatot. E célból a tagállamok biztosítják, hogy:

a) a kérelmek megvizsgálására és a kérelmek tárgyában történő határozathozatalra egyénileg, tárgyilagosan és pártatlanul kerüljön sor;

[…]”

8 Ugyanezen irányelv 31. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok a nemzetközi védelem iránti kérelmeket vizsgálati eljárásban dolgozzák fel a II. fejezetben foglalt alapelvekkel és garanciákkal összhangban.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy – a megfelelő és teljes körű vizsgálat követelményeinek sérelme nélkül – a vizsgálati eljárások a lehető legrövidebb időn belül lezárulnak.

[…]

(8) A tagállamok elrendelhetik, hogy a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban a vizsgálati eljárásokat a 43. cikkel összhangban gyorsítva és/vagy a határon és/vagy a tranzitzónában folytassák le, ha:

[…]

e) a kérelmező egyértelműen összefüggéstelen és ellentmondásos, egyértelműen hamis vagy nyilvánvalóan valószínűtlen, a származási országgal kapcsolatos, kellően ellenőrzött információknak ellentmondó nyilatkozatokat tett, ami világossá tette, hogy kérelme nem meggyőző annak tekintetében, hogy a [2011/95] irányelv értelmében minősülhet-e nemzetközi védelemre jogosult személynek; […]

[…]”

9 A 2013/32 irányelv 33. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok e cikk értelmében csak akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:

[…]

d) a kérelem ismételt kérelemnek minősül, amely esetében nem merültek fel új körülmények vagy tények, vagy a kérelmező nem adott elő ilyeneket annak megvizsgálásával kapcsolatban, hogy a kérelmező a [2011/95] irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül-e; […]

[…]”

10 Ezen irányelvnek az „Ismételt kérelmek” című 40. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha egy tagállamban egy személy nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, és ezt követően ugyanabban a tagállamban további előterjesztéseket vagy ismételt kérelmet nyújt be, a tagállam ezeket a további előterjesztéseket vagy az ismételt kérelem elemeit a korábbi kérelem elbírálásának vagy a felülvizsgálat, illetve fellebbezés alatt álló határozat elbírálásának keretei között bírálja el, amennyiben a hatáskörrel rendelkező hatóságok e keretek között számításba vehetik és mérlegelhetik a további előterjesztések vagy ismételt kérelem valamennyi elemét.

(2) A nemzetközi védelem iránti kérelemnek a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján történő elfogadhatóságát megállapító határozat meghozatal céljából az ismételt nemzetközi védelem iránti kérelmet mindenekelőtt előzetes elfogadhatósági vizsgálatnak kell alávetni a tekintetben, hogy felmerültek-e, vagy a kérelmező előadott-e olyan, a vizsgálattal kapcsolatos új körülményeket vagy tényeket, amelyek alapján a kérelmező a [2011/95] irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősül.

(3) Amennyiben a (2) bekezdésben említett előzetes elfogadhatósági vizsgálat megállapítja, hogy olyan új körülmények vagy tények merültek fel, vagy a kérelmező olyan új körülményeket vagy tényeket adott elő, amelyek jelentősen növelik annak valószínűségét, hogy a [2011/95] irányelv értelmében a kérelmező nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül, a kérelmet a II. fejezettel összhangban tovább kell vizsgálni. A tagállamok az ismételt kérelem további vizsgálatának más okait is meghatározhatják.

[…]

(5) Amennyiben az ismételt kérelmet e cikk értelmében nem vizsgálják tovább, a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontjával összhangban elfogadhatatlannak minősül.

[…]”

11 Az említett irányelv 42. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy azon kérelmezők, akiknek a kérelmét a 40. cikk értelmében előzetes elfogadhatósági eljárásnak vetették alá, élhessenek a 12. cikk (1) bekezdésében meghatározott garanciákkal.

(2) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban szabályozhatják a 40. cikk szerinti előzetes elfogadhatósági eljárást. E szabályozás többek között:

a) kötelezheti az érintett kérelmezőt arra, hogy nevezzen meg olyan tényeket, vagy szolgáltasson olyan bizonyítékokat, amelyek indokolják az új eljárást;

b) lehetővé teheti, hogy az előzetes elfogadhatósági eljárást – a 40. cikk (6) bekezdésében említett esetek kivételével – kizárólag a rendelkezésre álló írásos beadványok alapján, a személyes meghallgatás mellőzésével folytassák le.

E szabályok nem akadályozhatják meg a kérelmező új eljáráshoz való hozzáférését, és nem eredményezhetik az ilyen hozzáférés tényleges meghiúsulását vagy súlyos korlátozását.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a kérelmezőt megfelelő módon tájékoztatják az előzetes elfogadhatósági eljárás eredményéről, és abban az esetben, ha a kérelem további vizsgálatára nem kerül sor, ennek okáról, és a határozat felülvizsgálatának, illetve a fellebbezés benyújtásának lehetőségeiről.”

A holland jog

12 A 2000. november 23-i Vreemdelingenwet 2000 (a külföldiekről szóló 2000. évi törvény) alapjogvitára alkalmazandó változatának (Stb., 2000, 495. sz.) 30a. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A 28. cikk szerinti, menedékjoggal összefüggő ideiglenes tartózkodási engedély kiadása iránti kérelem a [2013/32] irányelv 33. cikke értelmében akkor nyilvánítható elfogadhatatlannak, ha:

[…]

d) a külföldi személy ismételt menedékjog iránti kérelmet nyújtott be, amelyet nem támasztott alá új körülményekkel vagy tényekkel, vagy nem merülnek fel a kérelem elbírálása szempontjából esetlegesen releváns új körülmények vagy tények;

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13 LH afgán állampolgár, aki körülbelül három és fél évig egy afgán ügynökség igazgatójának gépjárművezetőjeként dolgozott. 2015 őszén az LH által vezetett gépjárművet több támadás érte, amelyekből ezen igazgatónak és magának LH-nak is sikerült megmenekülnie. Ezt követően a Talibán több alkalommal kapcsolatba lépett LH-val, és azzal fenyegette, hogy megöli, ha az említett igazgatót nem adja át neki. LH ekkor elhagyta Afganisztánt.

14 2015. december 8-án LH nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be Hollandiában. Az államtitkár ugyan hitelt érdemlőnek tekintette LH gépjárművezetőként végzett tevékenységeire, valamint a Talibán általa átélt támadásaira vonatkozó állításait, a Talibán által hozzá intézett személyes fenyegetésekre vonatkozó állításokat nem tekintette hitelesnek.

15 2017. június 8-i határozatával az államtitkár tehát elutasította LH kérelmét. E határozat akkor vált jogerőssé, amikor a Raad van State (államtanács, Hollandia) 2018. március 23-i határozatával elutasította LH utolsó keresetét.

16 2018. szeptember 26-án LH ismételt kérelmet nyújtott be, amelyben megpróbálta alátámasztani az őt állítólagosan ért személyes fenyegetésekre vonatkozó állításokat. E célból új dokumentumokat nyújtott be, köztük az előző eljárás keretében benyújtott másolatok eredeti dokumentumait, azaz a tűzoltóság nyilatkozatát a tanúk ujjlenyomataival együtt azon állítása alátámasztásaként, hogy a házát Afganisztánban felgyújtották, valamint korábbi munkáltatója nyilatkozatát és a munkaszerződése másolatát.

17 Az államtitkár, mivel többek között azt állapította meg, hogy ezen eredeti dokumentumok hitelességét a dokumentumok vizsgálata alapján nem lehet megállapítani, 2019. augusztus 30-i határozatával elfogadhatatlannak nyilvánította LH ismételt kérelmét, azzal az indokkal, hogy e dokumentumok hitelessége bizonyításának lehetetlensége önmagában elegendő ahhoz, hogy azokat ne lehessen új körülményeknek vagy tényeknek tekinteni.

18 2019. szeptember 4-én LH fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Rechtbank Den Haag, zittingsplaats ’s-Hertogenbosch-hoz (’s-Hertogenbosch-ban eljáró hágai bíróság, Hollandia), amely határozat végrehajtását ideiglenes intézkedés útján felfüggesztették.

19 E fellebbezésben LH kifejti, hogy milyen feltételek mellett kapta meg a szóban forgó eredeti dokumentumokat, valamint azokat az okokat, amelyek miatt a nemzetközi védelem iránti első kérelemre vonatkozó eljárás keretében nem volt lehetősége ezeket korábban benyújtani. Nem tudja azonban igazolni e dokumentumok hitelességét, mivel nem rendelkezik az e tekintetben elvégzendő szakértői vizsgálathoz szükséges eszközökkel. Mindemellett az említett dokumentumok nagyrészt az afgán hatóságoktól származnak, nevezetesen az afgán tűzoltóságtól és attól az afgán ügynökségtől, ahol LH dolgozott. LH észszerűtlennek tartja, hogy az ilyen dokumentumok hitelessége tekintetében a bizonyítási terhet kizárólag a nemzetközi védelmet kérelmezőre hárítják, holott az államtitkár a szükséges vizsgálatokat könnyebben le tudja folytatni oly módon, hogy felveszi a kapcsolatot ezekkel az afgán hatóságokkal.

20 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az államtitkár vizsgálata nem tárt fel semmilyen arra vonatkozó utalást, hogy az ismételt, nemzetközi védelem iránti kérelme alátámasztásaként benyújtott dokumentumok ne lettek volna hitelesek, vagy hogy azok nem valamely hatáskörrel rendelkező hatóságtól származtak volna, hamisak voltak, vagy hogy a tartalmuk pontatlan lenne. Az államtitkárnak tehát nem volt konkrét kétsége a dokumentumok hitelességét illetően, mindössze nem tudott azok vonatkozásában állást foglalni. Ezenkívül az államtitkár nem biztosított LH számára személyes meghallgatást azt megelőzően, hogy az ismételt kérelmét elfogadhatatlannak nyilvánította volna.

21 E bíróság pontosítja, hogy a nemzeti ítélkezési gyakorlat szerint nem áll fenn új körülmény vagy tény, ha nem nyert bizonyítást azon dokumentumok hitelessége, amelyekkel a nemzetközi védelmet kérelmező ilyen körülmény vagy tény fennállását kívánja bizonyítani. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint e kérelmezőnek kell bizonyítania azon dokumentumok hitelességét, amelyekkel alátámasztja az ismételt kérelmét, ez azonban nem akadályozza meg az államtitkárt abban, hogy e célból segítséget nyújtson a kérelmezőnek azzal, hogy maga vizsgálja meg e hitelességet. Ez azonban semmit nem változtat a kérelmező saját felelősségén.

22 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy annak vizsgálatához, hogy a holland szabályozás és ítélkezési gyakorlat összeegyeztethető-e az uniós joggal, a 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „új körülmények és tények” fogalmát kell értelmezni.

23 Márpedig a „körülmény” fogalmát, noha ezen irányelv több rendelkezésében is szerepel, az irányelv nem határozza meg. Így e fogalom értelmezéséhez a 2011/95 irányelv 4. cikkére is utalni kell, amely nem tesz különbséget a nemzetközi védelem iránti első kérelem alátámasztása érdekében előterjesztett körülmények és az ismételt kérelmek alátámasztása érdekében előterjesztett körülmények között. Ahhoz, hogy a dokumentumokat „új körülménynek vagy ténynek” lehessen tekinteni, nem követelmény, hogy azok hitelességét bizonyítsák. A 2011/95 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése pusztán azt mondja ki, hogy a kérelmező rendelkezésére álló „valamennyi dokumentum” a „bizonyíték” fogalmába tartozik.

24 Egyébiránt, ha az eredeti dokumentumok figyelembevételét és érdemi vizsgálatát mellőzni kellene pusztán amiatt, hogy hitelességük nem állapítható meg, ez ellentétes lehet a Charta 18., 19. és 47. cikkében előírt menedékjoggal, visszaküldés tilalmával, illetve hatékony jogorvoslathoz való joggal.

25 Végül a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a jelenlegi holland közigazgatási gyakorlatban az illetékes hatóság a nemzetközi védelem iránti első kérelem elbírálásakor a kérelmező menedékjog iránti kérelmének alátámasztására szolgáló előadása hitelességének értékelése céljából figyelembe vesz olyan dokumentumokat, amelyek hitelessége nem bizonyított. Ha a dokumentumok hitelességére vonatkozó kételyek az ismételt kérelem keretében merülnek fel, akkor már e kételyek alapján az említett hatóság megállapíthatja elöljáróban azt, hogy nem merült fel új körülmény vagy tény, ami viszont az ilyen kérelem elfogadhatatlanságát eredményezi.

26 E körülmények között a Rechtbank Den Haag, zittingsplaats ’s-Hertogenbosch (’s-Hertogenbosch-ban eljáró hágai bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Összeegyeztethető-e [a 2013/32] irányelvnek [a 2011/95] irányelv 4. cikkének (2) bekezdésével, valamint [a Charta] 47. és 52. cikkével összefüggésben értelmezett 40. cikkének (2) bekezdésével, ha valamely tagállam eljáró hatósága azt írja elő, hogy eredeti dokumentumok sohasem minősülhetnek új körülményeknek vagy tényeknek, ha e dokumentumok hitelessége nem állapítható meg? Összeegyeztethetetlenség esetén: jelentőséggel bír-e még ebben az esetben, ha a kérelmező egy ismételt kérelemmel összefüggésben dokumentummásolatokat vagy objektív módon nem ellenőrizhető forrásból származó dokumentumokat nyújt be?

2) Úgy kell-e értelmezni [a 2013/32] irányelvnek [a 2011/95] irányelv 4. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 40. cikkét, hogy valamely tagállam eljáró hatósága a dokumentumok vizsgálata és azok bizonyító erejének meghatározása során különbséget tehet aszerint, hogy a dokumentumokat az első kérelemmel vagy az ismételt kérelemmel összefüggésben nyújtják-e be? Lehetősége van-e valamely tagállamnak arra, hogy dokumentumok ismételt kérelemmel összefüggésben történő benyújtása esetén ne tegyen továbbra is eleget az együttműködési kötelezettségnek, ha e dokumentumok hitelessége nem állapítható meg?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

27 Első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) bekezdését a 2011/95 irányelv 4. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a nemzetközi

védelmet kérelmező által az ismételt kérelem alátámasztására benyújtott bármely dokumentumot automatikusan úgy kell tekinteni, mint amely nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „új körülménynek vagy ténynek”, amennyiben e dokumentum hitelessége nem állapítható meg vagy a forrása objektív módon nem ellenőrizhető.

28 E kérdés megválaszolása érdekében emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből egyaránt az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az egész Európai Unióban általában önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve nemcsak annak kifejezéseit, hanem e rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját is (2020. június 25-i Ministerio Fiscal ítélet [Hatóság, amelyhez feltehetően nemzetközi védelem iránti kérelemmel fordulnak], C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 14-i The International Protection Appeals Tribunal és társai ítélet, C-322/19 és C-385/19, EU:C:2021:11, 57. pont).

29 Így először is meg kell állapítani, hogy a 2013/32 irányelv 40. cikkének szövege nem pontosítja az ismételt kérelem alátámasztására alkalmas „új körülmények vagy tények” fogalmát.

30 Másodszor, azon összefüggést illetően, amelybe e rendelkezés illeszkedik, meg kell állapítani, hogy a 2013/32 irányelv 40. cikke – ezen irányelv 41. és 42. cikkével együtt – ezen irányelv „Az elsőfokú eljárások” című III. fejezetének IV. szakaszát alkotja. Ugyanezen fejezet részét képezi az említett irányelv „Vizsgálati eljárás” című 31. cikke, amelynek (1) és (2) bekezdése előírja, hogy a tagállamok egyrészt a nemzetközi védelem iránti kérelmeket vizsgálati eljárásban dolgozzák fel ugyanezen irányelv II. fejezetében foglalt alapelvekkel és garanciákkal összhangban, másrészt biztosítják, hogy – a megfelelő és teljes körű vizsgálat követelményeinek sérelme nélkül – a vizsgálati eljárások a lehető legrövidebb időn belül lezárulnak.

31 Márpedig a 2013/32 irányelv 2. cikkének q) pontja értelmében az ismételt kérelem olyan nemzetközi védelem iránti kérelem, amelynek jellemzője, hogy a korábbi kérelem tárgyában hozott jogerős határozat után nyújtották be.

32 Következésképpen, mivel az ismételt kérelem, mint olyan, nemzetközi védelem iránti kérelemnek minősül, a tagállamok ezen irányelv 31. cikkének (1) bekezdése alapján az ilyen kérelmet az említett irányelv II. fejezetében foglalt alapelvekkel és garanciákkal összhangban dolgozzák fel.

33 Mindemellett, ha a kérelmező anélkül nyújt be ismételt, nemzetközi védelem iránti kérelmet, hogy új bizonyítékokat vagy érveket terjesztene elő, a tagállamok – amint azt a 2013/32 irányelv (36) preambulumbekezdése kimondja, és amint az az ezen irányelv 33. cikkének (2) bekezdéséből következik – az ilyen kérelmet a *res judicata* elvének megfelelően elutasíthatják mint elfogadhatatlant. Ilyen esetben ugyanis aránytalan volna arra kötelezni ezeket az államokat, hogy egy új, teljes körű vizsgálati eljárást folytassanak le.

34 A 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) és (3) bekezdése így az ismételt kérelmek két szakaszban történő elbírálását írja elő. Az előzetes jellegű első szakasz tárgya e kérelmek elfogadhatóságának vizsgálata, míg a második szakasz az említett kérelmek érdemi vizsgálatára vonatkozik.

35 Ez az első szakasz szintén két részből áll, amelyek mindegyike maga után vonja az ugyanezen rendelkezésekben meghatározott eltérő elfogadhatósági feltételek vizsgálatát.

36 Így a 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) bekezdése először is akként rendelkezik, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelemnek az ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének d) pontja alapján történő elfogadhatóságát megállapító határozat meghozatala céljából az ismételt kérelmet mindenekelőtt

előzetes elfogadhatósági vizsgálatnak kell alávetni a tekintetben, hogy felmerültek-e, vagy a kérelmező előadott-e olyan, a vizsgálattal kapcsolatos új körülményeket vagy tényeket, amelyek alapján a kérelmező a 2011/95 irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősül.

37 Ezt követően csak akkor kell az ismételt kérelem elfogadhatóságát ezen irányelv 40. cikkének (3) bekezdésével összhangban tovább vizsgálni, ha ténylegesen léteznek ilyen, a nemzetközi védelem iránti első kérelemhez képest új körülmények vagy tények, mégpedig annak ellenőrzése érdekében, hogy ezen új körülmények vagy tények jelentősen növelik-e annak valószínűségét, hogy az említett kérelmező nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül.

38 Következésképpen, bár mindkét elfogadhatósági feltételnek teljesülnie kell ahhoz, hogy az ismételt kérelem vizsgálata az említett irányelv 40. cikke (3) bekezdésének megfelelően folytatódjon, e két elfogadhatósági feltétel egymástól elkülönül, és nem tévesztendő össze.

39 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy egy olyan dokumentum, amelynek hitelessége és valóságnak való megfelelése nem zárható ki, minősülhet-e a 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „új körülménynek vagy ténynek”, még akkor is, ha hitelessége nem állapítható meg, vagy forrása objektív módon nem ellenőrizhető.

40 E tekintetben meg kell állapítani, hogy mivel a 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) bekezdése nem tesz semmilyen különbséget a nemzetközi védelem iránti első kérelem és az ismételt kérelem között az annak alátámasztására alkalmas körülmények vagy tények jellege alapján, hogy a kérelmező megfelel a 2011/95 irányelv értelmében vett nemzetközi védelemre jogosult személy jogállására vonatkozó feltételeknek, az e kérelmek alapjául szolgáló tények és körülmények értékelését mindkét esetben a 2011/95 irányelv 4. cikkének megfelelően kell elvégezni.

41 Márpedig e 4. cikk a (2) bekezdésében úgy határozza meg a nemzetközi védelem iránti kérelem alátámasztása érdekében releváns bizonyítékokat, mint amelyek közé tartoznak „a kérelmező által az alábbiak tekintetében szolgáltatott információk, valamint ezek alátámasztására a kérelmező birtokában lévő valamennyi dokumentum: a kérelmező életkora, háttere – ideértve az érintett hozzátartozókét is –, személyazonossága, állampolgársága(i), korábbi tartózkodási helye(i), illetve a korábbi tartózkodási helye(i) szerinti ország(ok), menedékjog iránt korábban benyújtott kérelmei, utazásának útvonala, úti okmányai, továbbá nemzetközi védelem iránti kérelmének indokai”.

42 Ezt követően a 2011/95 irányelv 4. cikke (3) bekezdésének b) pontja a kérelem egyedi alapon történő értékelését írja elő, a kérelmező által bemutatott releváns dokumentumok figyelembevételével, anélkül hogy megkövetelné, hogy e dokumentumok szükségszerűen hitelesítve legyenek.

43 Végül, a 2011/95 irányelv 4. cikke (5) bekezdésének megfelelően, amennyiben a kérelmező állításainak bizonyos részeit nem támasztják alá dokumentumok vagy egyéb bizonyítékok, ezeket nem kell bizonyítani, amennyiben először is a kérelmező láthatóan mindent megtett kérelmének alátámasztása érdekében, másodszor a kérelmező átadta a rendelkezésére álló valamennyi releváns bizonyítékot, és az egyéb jelentős, de hiányzó bizonyítékok vonatkozásában kielégítő magyarázatot adott, harmadszor megállapítható, hogy a kérelmező állításai logikailag összefüggőek és hihetőek, és nem mondanak ellent a kérelmével kapcsolatban ismert és releváns általános és egyedi információknak, valamint negyedszer a kérelmező az első adandó alkalommal benyújtotta a nemzetközi védelem iránti kérelmét, kivéve, amennyiben alapos indokkal igazolni tudja ennek elmulasztását és általánosságban megállapítható a kérelmező szavahihetősége.

44 Ebből következik, hogy a kérelmező által a nemzetközi védelem iránti kérelmének alátámasztása érdekében benyújtott bármely dokumentumot a 2011/95 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően a kérelemre vonatkozó olyan bizonyítéknak kell tekinteni, amelyet figyelembe kell venni,

valamint hogy következésképpen az, hogy e dokumentumot nem lehet hitelesíteni, vagy hogy nincs objektív módon ellenőrizhető forrás, önmagában nem igazolhatja az ilyen dokumentumnak az eljáró hatóság által a 2013/32 irányelv 31. cikke alapján elvégzendő vizsgálatból való kizárását.

45 Ami az ismételt kérelmet illeti, valamely dokumentum hitelesítésének hiánya tehát nem vezethet e kérelem elfogadhatatlanságának elöljáróban történő megállapításához anélkül, hogy megvizsgálnák azt a kérdést, hogy e dokumentum új ténynek vagy körülménynek minősül-e, és adott esetben jelentősen növeli-e annak valószínűségét, hogy a kérelmező a 2011/95 irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül.

46 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 62. pontjában lényegében rámutatott, ezt az értelmezést az a körülmény is megerősíti, hogy a 2013/32 irányelv 31. cikke (8) bekezdésének e) pontja szerint még hamis nyilatkozatok is csak akkor igazolják a nemzetközi védelem iránti kérelem elutasítását, ha azok e kérelmet kevéssé meggyőzővé teszik, ami azt feltételezi, hogy azokat az illetékes hatóság előzetesen elfogadhatónak minősítette és megvizsgálta.

47 Harmadszor, a 2013/32 irányelv 40. cikke (2) bekezdésének azon összefüggésből kitűnő értelmezését, amelybe e rendelkezés illeszkedik, ezen irányelv célkitűzései is megerősítik.

48 A 2013/32 irányelv (3), (18) és (25) preambulumbekezdéséből ugyanis az következik, hogy az irányelv célja egy közös európai menekültügyi rendszer létrehozása, amelyben egyrészt valamennyi kérelmező számára hatékony hozzáférést kell biztosítani az eljárásokhoz, az ügyük szempontjából szükséges tények bemutatása érdekében lehetővé kell tenni számukra a hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságokkal való együttműködést, valamint megfelelő kommunikációt és megfelelő eljárási garanciákat kell biztosítani számukra ahhoz, hogy ügyüket az eljárás valamennyi szakaszában folytathassák, másrészt pedig a megfelelő és teljes körű vizsgálat lefolytatásának sérelme nélkül a nemzetközi védelem iránti kérelmek ügyében a lehető legrövidebb időn belül határozat kell szülessen.

49 Ezenkívül, ami az ismételt kérelem elfogadhatóságának vizsgálatára irányuló eljárást illeti, az – amint az a 2013/32 irányelv (36) preambulumbekezdéséből következik – arra irányul, hogy a tagállamoknak lehetőséget adjon arra, hogy ha a kérelmező új bizonyítékot vagy érvet nem tartalmazó ismételt kérelmet nyújt be, akkor ezt a kérelmet a korábbi határozathoz kapcsolódó *res judicata* elvével összhangban elfogadhatóság hiányában elutasítsák.

50 Ebből következik, hogy azon kérdés vizsgálatának, hogy valamely ismételt kérelem arra irányuló vizsgálattal kapcsolatos új körülményeken vagy tényeken alapul-e, hogy a kérelmező a 2011/95 irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősül, annak ellenőrzésére kell szorítkoznia, hogy fennállnak-e az e kérelmet alátámasztó olyan körülmények vagy tények, amelyeket a korábbi kérelemre vonatkozó határozat keretében nem lehetett vizsgálni, és amelyekre e jogerős határozatot nem lehetett alapítani.

51 A 2013/32 irányelv 40. cikke (2) bekezdésének ettől eltérő értelmezése, amely azt vonná maga után, hogy az eljáró hatóság az ismételt kérelem alátámasztására szolgáló új körülmények vagy tények vizsgálatának szakaszától kezdve értékeli e körülményeket és tényeket, azonkívül, hogy összekeverné az ilyen kérelem megvizsgálására irányuló eljárás különböző szakaszait, ellentétes lenne a 2013/32 irányelv nemzetközi védelem iránti kérelmek lehető legrövidebb időn belüli vizsgálatának biztosítására irányuló céljával.

52 Hasonlóképpen e rendelkezés olyan értelmezése, amely szerint az megköveteli, hogy az ismételt kérelem alátámasztására benyújtott bármely dokumentum csak akkor elfogadható, ha e dokumentumot hitelesítik, sértené ezen irányelv azon célját, hogy biztosítsa az ilyen kérelem megfelelő és teljes körű vizsgálatát.

53 Következésképpen az eljáró hatóság értékelésének csak az ismételt kérelem elfogadhatósága vizsgálatának a jelen ítélet 37. pontjában ismertetett második szakaszában kell annak vizsgálatára irányulnia, hogy a kérelmező által előadott vagy felmerült új körülmények és tények jelentősen növelhetik-e annak valószínűségét, hogy a kérelmező teljesíti a 2011/95 irányelv értelmében vett nemzetközi védelemre jogosultként való elismeréshez előírt feltételeket.

54 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) bekezdését a 2011/95 irányelv 4. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a nemzetközi védelmet kérelmező által az ismételt kérelem alátámasztására benyújtott bármely dokumentumot automatikusan úgy kell tekinteni, mint amely nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „új körülménynek vagy ténynek”, amennyiben e dokumentum hitelessége nem állapítható meg vagy a forrása objektív módon nem ellenőrizhető.

A második kérdésről

55 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2013/32 irányelv 40. cikkét a 2011/95 irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy egyrészt a nemzetközi védelem iránti kérelem alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok értékelése eltérő lehet aszerint, hogy első kérelemről vagy ismételt kérelemről van szó, másrészt hogy a tagállam jogosult nem együttműködni a kérelmezővel az ismételt kérelmére vonatkozó releváns bizonyítékok értékelése során, amennyiben e kérelmező e kérelme alátámasztása érdekében olyan dokumentumokat nyújt be, amelyek hitelessége nem állapítható meg.

56 Az előterjesztő bíróság e kérdést a jelen ítélet 25. pontjában felidézett jelenlegi holland közigazgatási gyakorlatra tekintettel teszi fel, amely szerint az illetékes hatóság az első kérelem benyújtásakor a kérelmező menedékjog iránti kérelmének alátámasztására szolgáló előadás hitelességének értékelése során figyelembe veszi azokat a dokumentumokat, amelyek hitelessége nem bizonyított, míg ismételt kérelem esetén önmagában az e dokumentumok hitelességével kapcsolatos bizonytalanság alapján az említett hatóság megállapíthatja azt, hogy nem merült fel új körülmény vagy tény, ami automatikusan maga után vonja az ismételt kérelem elfogadhatatlanságát.

57 E kérdés megválaszolása érdekében meg kell állapítani egyrészt, hogy a 2013/32 irányelvnek az ismételt kérelmekre vonatkozó 40–42. cikkéből egyáltalán nem tűnik ki, hogy az uniós jogalkotó lehetővé szerette volna tenni a tagállamok számára annak előírását, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem alátámasztására előterjesztett bizonyítékok értékelése eltérő lehet aszerint, hogy első kérelemről vagy ismételt kérelemről van szó.

58 Éppen ellenkezőleg, amint az a jelen ítélet 40. pontjából kitűnik, mivel a 2013/32 irányelv 40. cikkének (2) bekezdése nem tesz semmilyen különbséget az első kérelem és az ismételt kérelem között az annak alátámasztására alkalmas körülmények vagy tények alapján, hogy a kérelmező megfelel a 2011/95 irányelv értelmében vett nemzetközi védelemre jogosult személy jogállására vonatkozó feltételeknek, az e kérelmek alapjául szolgáló tények és körülmények értékelését mindkét esetben a 2011/95 irányelv 4. cikkének megfelelően kell elvégezni.

59 Ily módon, noha az a körülmény, hogy az első kérelmet már kimerítő jelleggel vizsgálták, igazolja, hogy a tagállamok először is előzetesen vizsgálják az ismételt kérelem elfogadhatóságát, tekintettel többek között arra, hogy fennállnak-e az e kérelem alátámasztására szolgáló és annak meghatározására irányuló vizsgálattal kapcsolatos új körülmények vagy tények, hogy a kérelmező megfelel-e a 2011/95 irányelv értelmében vett nemzetközi védelemre jogosultként való elismerés feltételeinek, a 2013/32 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének a) pontja, valamint – amint azt a főtanácsnok indítványának 65. és 66. pontjában megjegyezte – a 2011/95 irányelv 4. cikke értelmében az említett körülmény viszont nem igazolhatja, hogy ezen előzetes vizsgálat során e körülményeket vagy tényeket ne értékeljék.

60 Másrészt a 2011/95 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően az érintett tagállam feladata, hogy a kérelmezővel együttműködve értékelje a nemzetközi védelem iránti kérelem releváns bizonyítékait.

61 Márpedig, amennyiben – amint az a jelen ítélet 44. pontjából kitűnik – valamely dokumentum, még ha annak hitelessége nem is állapítható meg, vagy forrása objektív módon nem is ellenőrizhető, a kérelem alátámasztására előterjesztett bizonyítéknak minősül, az érintett tagállam ugyanezen rendelkezésnek megfelelően köteles ezt a dokumentumot a kérelmezővel együttműködve értékelni.

62 Egyébiránt ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy az ilyen dokumentum benyújtása ahhoz vezethessen, hogy a 2013/32 irányelv 40. cikkének (3) bekezdése értelmében az érdemi vizsgálatot ezen irányelv II. fejezetével összhangban tovább kell folytatni, nem szükséges, hogy a tagállam meggyőződjék arról, hogy ez az új dokumentum kellőképpen alátámasztja az ismételt kérelmet, hanem elegendő, ha az említett dokumentum jelentősen növeli annak valószínűségét, hogy a kérelmező teljesíti a 2011/95 irányelv értelmében vett nemzetközi védelemre jogosultként való elismeréshez előírt feltételeket.

63 A fentiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/32 irányelv 40. cikkét a 2011/95 irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy egyrészt a nemzetközi védelem iránti kérelem alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok értékelése nem lehet eltérő aszerint, hogy első kérelemről vagy ismételt kérelemről van szó, másrészt hogy a tagállam köteles együttműködni a kérelmezővel az ismételt kérelmére vonatkozó releváns bizonyítékok értékelése során, amennyiben e kérelmező e kérelme alátámasztása érdekében olyan dokumentumokat nyújt be, amelyek hitelessége nem állapítható meg.

A költségekről

64 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 40. cikkének (2) bekezdését a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a nemzetközi védelmet kérelmező által az ismételt kérelem alátámasztására benyújtott bármely dokumentumot automatikusan úgy kell tekinteni, mint amely nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „új körülménynek vagy ténynek”, amennyiben e dokumentum hitelessége nem állapítható meg vagy a forrása objektív módon nem ellenőrizhető.**

2) **A 2013/32 irányelv 40. cikkét a 2011/95 irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy egyrészt a nemzetközi védelem iránti kérelem alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok értékelése nem lehet eltérő aszerint, hogy első kérelemről vagy ismételt kérelemről van szó, másrészt hogy a tagállam köteles együttműködni a kérelmezővel az ismételt kérelmére vonatkozó releváns bizonyítékok értékelése során, amennyiben e kérelmező e kérelme alátámasztása érdekében olyan dokumentumokat nyújt be, amelyek hitelessége nem állapítható meg.**

Aláírások